

Ver príslubu

Nerozprávaj svoj príbeh každému. Budeš sa cítiť ešte horšie. Ľudia ti nemôžu dať to, po čom túži tvoje srdce. Čím viac očakávaš od reakcie ľudí na tvoju opustenosť, tým viac sa budeš cítiť vystavený na posmech.

Musíš sa uzatvoriť pred vonkajším svetom, aby si mohol cez bolesť vstúpiť do vlastného i do Božieho srdca. Boh ti pošle ľudí, ktorým budeš môcť vyrozprávať, čo ťa trápi, a ktorí ťa privedú bližšie k pravému prameňu lásky.

Boh je verný svojim prisľúbeniam. Prv ako umrieš, dočkáš sa prijatia a lásky, po ktorej tak dychtíš. Nepríde však tak, ako si myslíš. Nebude vyhovovať tvojim potrebám a želaniam, ale naplní ti srdce a uspokojí tvoju najhlbšiu túžbu. Na nič iné sa nemôžeš spoľahnúť, iba na tento prisľub. Všetko ostatné ti bolo odňaté. Pridržaj sa s vierou len tohto prostého prisľubu. Tvoja viera ťa uzdraví.

Prestaň byť prosebníkom

Musíš zabudnúť na svojho otca i na všetkých, ktorí ti slúžili za vzor. Musíš sa prestať pozerať na seba ich očami a usilovať sa, aby boli na teba hrdí.

Pretože pokiaľ tvoja pamäť siaha, bol si prosebníkom závislým od druhých, oni utvárali tvoju identitu. Nemusíš sa na to pozerať iba negatívne. Chcel si rozdať srdce iným a robil si to tak pohotovo a ľahko. Teraz sa však od teba žiada, aby si odhodil všetky tieto svoje vlastné opory a dôveroval, že ti stačí Boh. Musíš prestať byť prosebníkom a opäť získať svoju identitu – identitu slobodného ja.

*Spoločni sa
na svojich duchovných vodcov*

Žiť tam, kde je Boh, nie je ani zďaleka také jednoduché. Preto ti Boh dáva ľudí, ktorí ti pomáhajú zachovať to miesto a volajú ťa späť vždy, keď sa zatúlaš. Tvoji duchovní vodcovia ti ustavične pripomínajú, kde sa naplní tvoja najhlbšia túžba. Vieš, kde to je, ale nedôveruješ vlastnému poznaniu.

Spoločni sa teda na svojich duchovných vodcov. Z času načas budú prísni a nároční alebo sa ti budú zdať mimo reality, akoby nebrali do úvahy všetko, čo potrebuješ. Najzraniteľnejší si vtedy, ak im prestaneš dôverovať. Najväčšmi sa vystavíš vonkajším útokom, ak si začneš navrávať: „Mojich vodcov už začínam nudiť; hovoria o mne bezo mňa; správajú sa ku mne ako k chorému, ktorému by nemali povedať, čo mu vlastne je.“

Nech sa nič nepostaví medzi teba a tvojich duchovných vodcov. Ak si v pokušení prestať im dôverovať, okamžite im to povedz, aby mohli zabrániť tomu, že vás rozdelia tvoje predstavy, aby v tebe mohli opäť vzbudiť dôveru a ubezpečiť ťa o svojej oddanosti.

Vojdi na miesto svojej bolesti

Svoju bolesť musíš prekonávať postupne a tým oslabovať jej vplyv. Áno, musíš vojsť na miesto bolesti, ale iba ak si získal novú zem. Ak vstúpiš do nej len preto, aby si okúsil jej surovosť, môžeš sa dostať úplne inde, než si chcel.

Čo je tvojou bolesťou? Je to skúsenosť, že si nedostal, čo si najväčšmi potreboval. Je to miesto prázdnoty, kde mocne cítiš neprítomnosť lásky, po ktorej najväčšmi túžiš. Vrátiť sa ta je ťažké, pretože sa hneď ocitneš zoči-voči svojim zraneniam, ako aj vlastnej bezmocnosti uzdraviť sa. Veľmi sa ho bojíš, považuješ ho za miesto smrti. Púť sebazáchovy ťa ženie preč hľadať pocit domova, hoci veľmi dobre vieš, že na tomto svete ho nenájdeš.

Musíš začať veriť, že tvoja skúsenosť prázdnoty nie je konečnou skúsenosťou, že po nej príde láska. Pokiaľ nebudeš dôverovať stavu po prázdnote, nemôžeš s istotou opäť vstúpiť na miesto bolesti.

Čiže k bolesti musíš pristupovať s poznaním v srdci, že si už našiel nové miesto. Už si ochutnal čosi z jeho ovocia. Čím viac koreňov zapuštíš na novom mieste, tým ľahšie opláčeš stratu starého a zbavíš sa bolesti, s ktorou sa viaže. Nemôžeš oplakať niečo, čo nezomrelo. Treba však pochovať staré bolesti, väzby a túžby, ktoré kedysi pre teba tak veľa znamenali.

Musíš vyplakať dávnu bolesť, nechať ju odísť, aby si mohol naplno slobodne žiť na novom mieste bez melanchólie a cnenia po domove.

Musíš sa rozhodnúť, komu a kedy sprístupníš svoj vnútorný život. Celé roky si iným dovoľoval vojsť do svojho života a vyjsť z neho podľa toho, ako kto potreboval a chcel. Tak si prestal byť pánom svojho domu a čoraz viac si mal pocit, že ťa zneužívajú. A tak si sa aj ty rýchlo unavil, rozčúlil, nahneval a pohoršil.

Predstav si stredoveký zámok obklopený priekopou. Padací most je jediným miestom, ktorým sa dá vstúpiť dovnútra. Pán zámku musí mať moc rozhodnúť, kedy most spustiť a kedy ho zdvihnúť. Inak sa môže stať obeťou nepriateľov, cudzincov a tulákov. Nenájde pokoj na vlastnom zámku.

Je dôležité, aby si vládol nad svojím padacím mostom. Je nevyhnutné mať obdobie, keď bude most zdvihnutý a ty budeš mať možnosť byť sám alebo len s tými, s ktorými cítiš spriaznenosť. Nedopuť, aby si sa stal verejným vlastníctvom, kde si každý vchádza a vychádza, ako sa mu zachce. Možno sa domnievaš, že si veľkorysý, keď umožňuješ prejsť každému, kto chce vojsť alebo odísť. Čoskoro však zistíš, že strácaš vlastnú tvár.

Keď sa ujmeš vlády nad padacím mostom, objavíš v srdci novú radosť a pokoj a nájdeš v sebe schopnosť podeliť sa o tú radosť a pokoj s inými.

Nesmieš viniť iných, ale ani seba. Máš sklony obviňovať sa za ťažkosti vo vzťahoch. Sebaobviňovanie však nie je výrazom pokory. Je prejavom sebaodmietania, v ktorom zanedbávaš alebo popieraš vlastnú dobrotu a krásu.

Neobviňuj sa, keď priateľstvo neprekvitá, keď vládne nepochopenie, keď nie je docenené gesto lásky. Nemôžeš za to a navyše je to zraňujúce. Vždy, keď odmietaš seba, idealizuješ druhých. Chceš byť s tými, ktorých považuješ za lepších, silnejších, inteligentnejších, viac obdarovaných, ako si ty. Tak sa stávaš citovo závislým, vedieš iných k pocitu, že nie sú schopní naplniť tvoje očakávania, a spôsobuješ, že pred tebou utekajú. A tak sa obviňuješ ešte väčšmi a vstupuješ do nebezpečného, začarovaného kruhu sebaodmietania a požadovačnosti.

Vyhýbaj sa akejkoľvek forme sebaodmietania. Uznaj svoje hranice, ale prihlás sa aj k svojim jedinečným darom, a tak ži ako rovný medzi rovnými. Tým sa zbavíš obsesívnych a vlastníckych túžob a budeš môcť dávať i prijímať skutočnú lásku a priateľstvo.